

השגחה פרטית

דברי
התעוררות
וחיזוק
וסיפורי
השגחה
מופלאים
המתרחשים
בימינו
מתוך
”קו השגחה
פרטית”

פרשיות בהר בחוקתי - במדבר תשפ"ה ♦ עלון מס' 164

השגחה שבועית

משמים דיברו אליי

לנסוע למירון בל"ג בעומר - היה רעיון שחשבתי שזה לא מתאים לי. חששתי מדוחק ומפקקים, והעדפתי לנסוע בנחת שלושה ימים לפני כן, תכננתי לחזור ממירון באוטובוס ביוצא בשעה שמונה וחצי בערב. התחנה התמלאה באנשים, עוד ועוד, וברגע שהאוטובוס הגיע, הוא התמלא מיד. אני לא נדחפתי והאוטובוס נסע בלעדי.

האוטובוס הבא יגיע רק בעשר וחצי. הבנתי שאם אני רוצה לחזור הביתה, אין לי מה לסמוך על הקו, והתחלתי את דרכי באמצעים חילופיים. מה שיכלי להתשבש - השתבש, היכן שאפשר לחלוף - התארך. פקקים והמתנות מורטי עצבים היו מנת חלקי, וכעבור שש שעות, בשעה שלוש בלילה, הגעתי חזרה לירושלים. בהתחלה אשמתני את עצמי בכל מה שקורה. איפה היה הראש שלי, ומה חשבתי כשיצאתי לדרך, הייתי מתוסכל מכך שהתכוונתי כל כך השתבשו, ועיף מאד מהנסיעה. בדרך אני מקבל טלפון מידיד טוב, הוא מספר לי בהתרגשות על קטע שהוא מצא בחובות הלבבות. "תשמע זה קטע משנה חיים", הוא אומר לי, "משנה את כל ההתמדהויות בעולם".

וככה כותב החובות הלבבות, בשער חשבון הנפש פרק ג, חשבון עשרים ושבע: על כל ניסיון וקושי שיש לאדם, יש לו שתי אפשרויות, יש לו את האפשרות להתמרמר על המצב ולקחת את זה קשה, ויש לו אפשרות לקבל את זה באמונה ובשמחה, לדעת שהאבא האוהב עושה הכל רק לטובתו.

זה ניגוד שמים וארץ ממש! תחשוב רגע על שני אנשים שעבדו קשה, משמרת של 12 שעות ביום במשך שנה שלימה. הראשון שגומר את השנה מקבל מהבוס שיק של רבע מיליון שקל, והשני מקבל פיצוץ חמוץ, והבוס מסלק אותו בחרפה, בלי לשלם אגורה.

והנמשל זה הצער שאנחנו עוברים כאן בעולם. החובות הלבבות אומר: **והסבל שבעליו מוכרח בו, אין לבעליו שגר עליו**. שכאדם מקבל את הסבל באופן של הכרח, בלי שמחה, "אין לבעליו שגר עליו". הוא לא מקבל שגר. אבל אם האדם לוקח את הסבל בשמחה, אומר החובות הלבבות בלשונו הזהב: **ואם יטיב להסתכל בעניינים האלה בליבך, יהיה אחרית סבך טוב, והגמול עליו מובטח**.

מסיים היהודי מירושלים ואומר: לא הייתי צריך יותר מזה, הרגשתי שמשמים מדברים אלי, נסעתי לרבי שמעון במירון. הקב"ה רוצה ללמד אותך דרך חיים, תיקח את הכל בשמחה, ואז יהיה אחרית סבלך טוב, והגמול עליו מובטח.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

ריקודים ב'מודה אני'

האלו, יש אנשים שלא זכו לקום בבוקר. אחרים, נמצאים בין החיים, אולם אין להם יכולת לדבר (כגון האברך ר' יצחק בן בשא הי"ו, ששכבר קרוב לשנה אפילו ימדה אני אינו יכול להגיד). רק הדבר הזה לבדו, יש בו כדי להביא אותנו לתחושה עמוקה של הכרת טובה לבוּרָא, שהחזיר לנו את שמננו.

הכוח להודות בעת הניסיון הוא כוח מיוחד שהשי"ת נתן בנו. אנו אומרים ב'ברוך שאמר': **'ברוך גזור ומקיים'**, כי גם כאשר נגזרת גזירה ויהודי עובר התממדות, ה' הטוב נותן בו כוח להחזיק מעמד.

ה'פינ' יהושע' סיפר בהקדמה שכתב לספרו, כי בזמנו אירע אסון גדול: בעת שהוא מסר שיעור לתלמידים, התרחשה מפולת נוראה. שלושים ושישה אנשים נספו רח"ל, וביניהם אשתו, בתו, חמיו וחמותו. הוא בעצמו נשאר חי, ולא מצא שום דרך לצאת מתחת המפולת. בעודו שוכב בינינו לאבנים, הודה לקב"ה על כך שהציל אותו, והטיט כשאשר יינצל ויצא משם לחיים, הוא ישקיע את עצמו בלימוד התורה בעיון גדול מאוד. או אז נפתח לו מעין שביל, והוא הצליח לצאת ממקם הבכא.

במקום להיות 'ברוג' בשעה קשה זו, בלכות ולהתאבל ולשאל 'למה ה' עשה לי את זה, ועוד 'הימנ' של לימוד תורה לרבים, הוא מודה, מהלל ומשבח את ה', ובטיח להוסיף עוד בלימוד, כהודאה וזכירתו הטוב לרבינו של עולם. היום, מכוח הכרת טובה זו יש לנו את הספרים המפארים את עולם התורה - 'פני יהושע' על ה'ש"ס. ומאז ועד היום, כמה מיליוני פעמים נכבדו אנחנו בעולם התורה חידושי הנבלים, חידושי 'פני יהושע'... ואין הוא זכה להז' הוא פשוט התגבר על רגשותיו הקשים, וקיים את פסוק ההלכה של הרמב"ם (הלכות ברכות פ"י ה"ג): **שאפילו בשעה שייצר לו, יודה וישבח ונתקיים בו הכתוב בתהילים (פ"ד) 'בצר הרחב לבו'**

יזכנו השי"ת להודות לו מרוב טובה בשמחה
ובטוב לבב, ולראות בעינינו ישועתו במהרה,
אמן.

(מתוך שיעור 297 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיוג ישיר 02-3011904).

בקשו רחמים מרובים עבור האברך
ר' יצחק בן בִּשָּׁא {קלצקין} הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים:
077-4822963

ההודיה לה' היא אחת מהתכונות הבסיסיות ביותר שלנו. הרי אנחנו נקראים 'יהודים' מלשון 'הודיה'. להודות ולהכיר טובה למי שבראנו - זוהי מהות של יהודי.

רבינו מציב בפנינו כעין 'עשרת הדברות' ב'שער עבודת אלוקים' פרק ז', והשמינית שבהן היא בעניין ההודיה: ואל תהיה הטובה גורמת לקצר ממעשהו הראשון ולטרוד אותו מהוסיף בכוונתו לאלוקים.

בתחילת חייו של האדם הוא תינוק קטן, שאינו מסוגל לכלום. הוא גדל ומתפתח, לומד ויודע, נעשה ילד ואחר כך בחור, ובכל השנים האלו הוא מוסיף עוד ועוד: בן חמש למקרא, בן שש למשנה וכן הלאה. כבחור ישיבה הוא נעשה ממש בן עלייה, כל אחד לפי מה שהוא מסוגל ובהתאם לאופי שלו. הוא זוכה להתחתן, ומקבל רוב טובה.

אלא, שהטובה הזאת מביאה איתה גם משימות חדשות. הוא כבר בעל הבית, ואחר כך גם אבא לילדים, וה' שולח לו פרנסה והוא צריך להתעסק עם כל מיני דברים. בכל שלב מתרבים הטובה עוד ועוד, והכול מאת ה'. יתברך הרוחם והחנן. בא רבינו ומזהיר אותנו: ראו שלא לקצר בעבודת ה' בגלל כל הטובה שקיבלתם. בתחילה היה האברך הצעיר מתפלל בנחותא, מהחל ועד כלה, ואפילו נשאר ללמוד קצת אחרי התפילה. מצד הכרת הטוב הוא היה צריך להרבות עוד בהלל ובהודאה, אולם המציאות אינה כן. טרדות היום יום נוגסות חלקים נכבדים, ואנחנו צריכים להיות עם יד על הדופק, שאם לא להוסיף, לפחות לא להוריד מההודאה!

ה'מרפא לנפש' נותן דוגמה פשוטה, שכל אחד יכול ליישם, והיא - ברכות הנהנין. יהודי קיבל טובה נפלאה - פרי, ירק או כוס משקה. הוא ממחר למשפחה ולעסקים, אולם הוא משקיף בברכה שמבין עכשיו. זה אורח עוד כמה שניות, וכאן הוא המבחן האם באמת הוא מכיר טובה לבוראו על כל הטוב והחסד שגומל עימו. סיפר תלמיד של הרה"ק רבי צבי הירש הכהן מירמנוב זצ"ע, כי הרבה ניסיונות עבר בחייו, ומה שהחזיק אותו היה תמונת פלא, אותה זכה לראות כמה פעמים אצל רבו. הרבי היה אומר את ברכת 'אלוקי, נשמה' במתיקות נפלאה, ובהגיעו למילים 'מודה אני לפניך', היה יוצא בריקוד של כמה דקות!

אמנם כן, לא לכל אחד מתאים לצאת בריקוד, אולם לחשוב על כך - ודאי שאנחנו יכולים. בזמן שאנו אומרים את המילים המתוקות

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם שעשו את חיייהם, חייג:

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מדחום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפרים והראשי

קו השגחה פרטית
אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

בלי לדעת מילה באנגלית

זה היה לילה לבן. שלג ירד וירד וכיסה את כל מסלולי ההמראה. חיכינו בטרימינגל המתאים בשדה התעופה שבניו יורק, ואז התברר שאין שום אפשרות לעלות על המטוס. צריך לפנות את השלג, ולכן יהיה איחור בטיסה.

זה לא קל, אבל גם לא נורא, לעלות על מטוס באיחור של שעותיים וחצי. הבעיה הייתה שהטיסה שלנו הייתה טיסת 'קונקשן', טיסה לא ישירה. התוכנית הייתה לנחות בלונדון ומשם לקחת מטוס לישראל. אם נגיע באיחור של שעותיים וחצי, המטוס לישראל כבר יטוס בשמיים, ואנחנו לא נוכל לעלות עליו. מה נעשה?

אחרי שעותיים וחצי מורטות עצבים, עלינו סוף סוף על המטוס, עייפים ולא מרוצים בכלל. לכאורה, מה יותר מתאים מלהתרווח על המושב ולשקוע בשינה, אחרי ההמתנה הארוכה? אבל הלחץ ממה שיהיה כשנגיע לאנגליה, והשאלה איך נשיג טיסה לארץ הקודש, הפריעו לנו ליהנות מההפוגה בשמי האוקיינוס.

היינו שם כשלושים נוסעים שפניהם מועדות לארץ ישראל. עד מהרה הפכנו להיות אחים לצרה, ובלב הולם שמענו על התוכנית החלופית שטוו עבורנו: ננחת בלונדון, ושם יש מטוס שייקח אותנו לדובאי. בדובאי נמתין שש שעות, ורק אז נטוס לארץ ישראל.

למשמע התוכנית עיקמנו אף והרמנו קול. מה זה ועל מה זה? אין לנו כוח לטיסה נוספת ולהמתנה כל כך ארוכה! ממש מעצבן. ממש מרגיז. ממש לא לעניין.

בקבוצת הנוסעים נמצאו יודעי דבר ובעלי קשרים, והם הבטיחו לנסות לעשות מה שאפשר. הם אמרו שברגע שיהיה להם מה לבשר לנו - הם יעשו זאת, ובינתיים מומלץ שננוח, כי עוד מעט נוחתים.

במושב שלפנינו ישבו בני משפחה חרדית, שלא הצטרפו לכל החגיגה של הדיבורים הלחוצים. הם היו כל כך רגועים, שהייתי בטוח שיעד הנסיעה שלהם הוא אנגליה. ראיתי שהדייל פונה להורים באנגלית ומדבר איתם, אולם הם לא הבינו. האב פנה אליי, "אתה יכול לתרגם לנו מה שהוא אומר?"

כך מצאתי את עצמי מתורגמן למשפחה שאינה יודעת מילה באנגלית. אני מתרגם מילה במילה, ונדהם: הדייל שואל אותם מה יעד הנסיעה שלהם. הם עונים: ישראל. מראים לו את כרטיס הטיסה, והוא מסדר להם על המקום טיסה חלופית מלונדון לישראל! באוזניים שמעתי, ובפי העברתי את המסר הכל כך פשוט וברור.

אנחנו לחוצים ומתרוצצים, הופכים עולמות מתוך העננים וקושרים קשרים בין יבשות, והם יושבים להם ברועג ובטוחים בה' שיסדר להם הכול, והוא באמת מסדר להם!

המטוס נחת בשלום בשדה התעופה שבלונדון. נתנו לנו שהות במלון, וכל אחד מהנוסעים לישראל ניסה לשפר את המסלול שלו. חלקם החליפו את הטיסה הבאה לפריז, ומשם לארץ. חלקם נשארו עם שש שעות המתנה בדובאי, וחלקם, ובתוכם אנחנו ועוד כמה, שפר חלקנו: שמענו שנפתחה טיסה מלונדון לארץ ישראל, והצלחנו להיכנס לרשימת הנוסעים בה. כן, יחד עם אותה משפחה רגועה, שאת דברי הדייל תרגמתי לה.

"איזה נס שאנחנו יודעים אנגלית", אמרה הבת שלי, "ככה יכולנו להבין כל מה שקורה, ולקבל בסוף את הטיסה לארץ ישראל".

"לא, בתי", אמרתי לה, "לא האנגלית היא זו שעמדה לנו. אפשר לא לדעת מילה באנגלית - ולקבל הכול, ואפשר לדעת אנגלית וצרפתית גם יחד, ולא לקבל כלום. גם אילו לא היינו יודעים אנגלית - היינו מגיעים לאותו מקום, כמו אותה משפחה שלא ידעה אנגלית ולא עשתה כלום, ובכל זאת הצליחה להסתדר בקלות בטיסה ישירה, ישירות מבורא עולם.

אנחנו סמכנו על דברים אחרים, והם סמכו רק על ה'.

לא צריך שום דבר, רק סייעתא דשמיא."

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 218.)

הרגע חוזרים הביתה

בשעה טובה ומוצלחת התחלנו לשפץ את הבית. לא מדובר בהדבקת קרמיקה חדשה על זו הישנה, אלא בהרחבה משמעותית, שכללה שבירת קירות והרמת מרצפות. הגיע שלב שבו הבית היה שבור לחלוטין, ולא היה אפשר לחיות בו בכלל.

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

אני מרגיש צורך עמוק לומר תודה מעומק הלב לרב פינחס שפר שליט"א על השיעור היומי שלו. בשבילי זה לא 'יעוד שיעורי' - אלא זה ממש כמו הארוחה שאני חייב לאכול בכל יום כדי להתקיים. בלעדי השיעור אני מרגיש חסר, בדיק כמו שאני רעב כשאני אוכל. השיעור הזה הוא המזון הרוחני שלי, הוא נותן כוח עצום וחיוני לי ולכל המשפחה שלי, ואני לא יכול לדמיין את היום שלי בלעדי.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

אני מבקש להביע את תודתי העמוקה למתירמים החשובים, אשר עודדו ודברנו אותי לקחת חלק בהפצת העלון ולתרום סכום כסף מדי חודש עבור הפצתו בבית הכנסת. בזכות תרומתי זו זכיתי להתקבל לעבודה טובה ומשתלמת, שייחלתי לכן למעלה מחצי שנה. באופן מופלא, יום לאחר קבלת משלוח העלונים הראשון התחלתי את עבודתי החדשה. אני רואה בבירור את הקשר בין הדברים, ומודה מקרב לב לה' יתברך על חסדיו הגדולים.

הם כבר שילמו

הגעתי לאוקראינה במסגרת פעילות של קירוב רחוקים. בוקר אחד התעוררתי עם כאב נורא בצד הראש, משהו שאי אפשר לתאר. הלכתי לרופא שהיה שם, בעיר האוקראינית המנוממת. הוא בדק אותי ואמר, "זזה לך החולייה העליונה שבעמוד השדרה".

האבחון שלו היה נכון, אבל יותר מזה הוא לא היה יכול לעשות. הוא אמר שכנראה אצטרך ניתוח כדי לסדר את זה, אבל ניתוח כזה כרוך בסיכון חמור, שמא חלילה העצבים ייפגעו, וייגרם שיתוק רחמנא ליצלן.

התקשרתי לחמי. הוא מכיר את שדה הרפואה היטב. החזקתי את הטלפון בצד השני של הראש, וכשאני נאנק מכאבים, שאלתי אותו מה הוא יודע שיכול לעזור לי.

"ברמת גן יש רופא מצוין שמטפל גם ב, אני אדבר איתו ונראה מה הוא יוכל לעשות".

אחרי זמן קצר התקשר אליי חמי ואמר לי, "הרופא גיע אליך מחוץ, בעזרת ה'".

הייתי כל כך כאוב, שאפילו לא תפסתי איזה פלא התרחש כאן. מה פתאום שהרופא יסע עד אליי, וכבר למחרת? חיכיתי לו בקוצר רוח, והוא הגיע כמו מלאך מושיע. הטיפול שלו היה פשוט וקצר להפליא. הוא נגע במקום הכואב, נתן דחיפה באצבע ואמר, "יופי, העצם חזרה למקום. בוא אליי לארץ, ואתן לך עוד שני טיפולים".

עתה, כשנרגעתי מעט, קלטתי שרופא הרי עובד לפרנסתו, ואני צריך לשלם לו. "אני צריך לשלם לך", אמרתי לו, "אבל אין לי כאן כסף ישראלי".

"שתהיה בריא, אתה", אמר לי הרופא בכוונה גמורה, "אתה לא קולט מה שהולך כאן? אני הגעתי לכאן בטיסה ישירה מישראל, לא נראה לך שצריך לשלם על הטיסה?!" נבוכתי לגמרי. אני ממש לא בעל אמצעים שיכול לשלם טיסות הלוך וחזור.

אבל הרופא לא נתן לי להישאר במבוכתי: "אגיד לך מה היה פה. גרים כאן באזור שני עשירים גדולים שהזמינו אותי לטפל בהם. הם שילמו לי על הטיסות ועל הטיפולים במושגים שלהם, כך שאתה לא צריך לשלם כלום".

הוא הסביר: "הרי שנינו רואים את יד ה', איך גלגלה ההשגחה העליונה שאגיע בדיק היום, וששני המטופלים גידו לי שהם רוצים שאגיע בזמן אחר, כך שיכולתי להיכנס אליך בלי שום עיכובים. אז הבה נמשיך לסמוך על הריבוננו של עולם. הסכום שהעשירים מכאן ישלמו מכסה גם את הטיפול הזה בך, וגם את הטיפולים האחרים שתקבל אצלי בארץ. כל טוב ובראות שלמה".

עכשיו כבר ידעתי בבירור מי הוא הרופא שטיפל בי באמת, הלוא הוא 'רופא כל בשר ומפליא לעשות' ששלח את מלאכו הטוב לרפאני.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 220.)

הלואה הצילה מהפסד

ברוך ה', יש לי מקורות פרנסה מגוונים. אחד מהם הוא שאני מפיק שמחות לאנשים מהקהילה,

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176* שלוחה 2 ואחר כך 9

חיפשנו דירה להשכרה למשך חודש וחצי, אך לא הצלחנו למצוא דירה מתאימה בתוך העיר. בלית ברירה הרחקנו, ומצאנו דירה סבירה במרחק עשר דקות נסיעה מהעיר. זה היה בשבילנו מהפך של ממש בסדר היום, כי עד למעבר היינו רגילים שהמוסדות ממש סמוכים לבית, וכל ההתארגנות סביב אוטובוסים והסעות לא הייתה בכלל במושגים שלנו. פתאום הבוקר נעשה לחוץ פי חמישה, כולם היו צריכים להיות מוכנים כדי להספיק את האוטובוס, וכל זה בתוך דירת ארעי, והתנאים בהתאם.

עברו חודש וחצי. הדירה המקורית שלנו עדיין בשיפוצים, עדיין אין חלונות ודלתות לחדרים, הקירות אפורים והריצוף רק חלקי, אבל סבלנותנו הגיעה לקיצה. מילא הצפיפות, מילא הבלגן, אבל תורה, מה תהא עליה? הכול זמני, אבל התורה היא נצח. בזמן שאנחנו נעים ונדים באוטובוסים העמוסים של הבוקר, ועם כל המאמצים, לא תמיד מצליחים להגיע בזמן - הימים חולפים, ושעות האיחור לא תחזורנה לעולם. אנחנו חוזרים הביתה!

הילדים יודעים שהבית היפה שהולך להיות, עדיין אינו כזה. אנחנו מוכנים לסבול את ייסורי הבנייה ממש-ממש מקרוב, ובלבד שכבר נהיה בבית. אני לא אומר שזו הייתה החלטה נבונה. אני חושב שיש טעם להיאזר בסבלנות ולסבול עוד קצת. בסך הכול, גם לגור בתוך אתר בנייה זה לא התענוג הכי גדול. אבל, זה מה שהיה. בדחף בלתי מוסבר ובהחלטה נחושה, חגרנו מותניים, ארזנו הכול, פינינו את הדירה ששכרנו, ונסענו הביתה, אל תוך המלט.

עבר רק יום אחד, ואז הבנו על מה ולמה הכניס בנו הקב"ה את הדחיפות החזקה הזאת לעזוב את הבית. מיד למחרת (!) התמוטטה התקרה באחד מהחדרים בדירה ששכרנו. זה היה בשעות שבהן נמצאים בבית, והוא הומה וצפוף. מה היה קורה לו היינו שוהים בדירה רק עוד יום אחד? הקב"ה ברחמיו מנע מאיתנו אסון כבד! ניצלנו ממוות בטוח. הנה לא ינום שומר ישראל.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 219.)

אחד מחוטי החשמל

יחד עם הכלים שהורדנו מלמעלה לכבוד הפסח, ירד גם הטוסטר אובן. "אפשר להתחיל להשתמש בו", אמרתי. ביומיים האחרונים עבדנו כל הזמן בניקיונות, ואכלנו אוכל קר. כל בני הבית כבר מתענגעים לאוכל חם וטרי. "קדימה", אמרתי בהתלהבות, "נחנך תפוחי אדמה ויהיה לנו ציפס של פסח".

חתכנו תפוחי אדמה, הכנסנו לטוסטר אובן, אבל הוא אכזב קשות. גופי החימום לא החליפו את צבעם לאדום, ותפוחי האדמה נותרו קשים. ידענו שאי אפשר להישאר בלי טוסטר אובן לפסח. ידענו גם שבזמן כזה, קרוב כל כך לפסח, אי אפשר לחפש מכירות מוזלות של מוצרי חשמל. הלכתי לחנות הקרובה וקניתי טוסטר אובן חדש. חמש מאות שקל הוא עלה.

"אני חושב שאני יודע למה זה קרה לנו", אמרתי לאשתי, "זה מפני שבחודשים האחרונים לא נתנו מעשר בצורה מסודרת. אולי תוכלי לסדר את העניין?" למחרת בבוקר יצאתי לתפילה, וכאשר חזרתי אמרה לי אשתי שני דברים: הראשון - שהיא סידרה את עניין המעשרות, והשני - שיש לה רעיון, והוא לבדוק האם אחד מחוטי החשמל שבגוף המכשיר ניתק ממקומו.

פתחתי את הקרביים של הטוסטר אובן, ואכן גיליתי שחוט אחד ניתק ממקומו. החזרתי את החוט, הפעלנו את התנור, והנה הוא עובד! אולם, עד מהרה גילינו שהוא מוציא עשן.

"הבוקר הבטחתי חמישים ש"ח לצדקה, ועדיין לא נתתי", הסברתי, ומיהרתי להפריש חמישים שקלים.

כעת ניגשתי שוב לבדוק את המצב, וגיליתי שהצמדתי את הפלסטיק לחוט באופן הדוק מדי. הפרדתי את הפלסטיק שלא יתחמם, והנה הפלא ופלא, הטוסטר אובן הישן והטוב עובד נפלא!

את החדש לא פתחתי בכלל, ובחנות הסכימו לקבלו בחזרה. אני חושב שהסיפור מדבר בעד עצמו. אין שום תקלה לחינם. הכול בחשבון, שנעשה חשבון.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 221.)

ומתווך בינם לבין בעלי מלאכה כמו קייטרינג, תזמורת, ועוד כמה כאלו.

בוקר אחד אחרי התפילה, בישר לי חבר

בשמחה גדולה כי הוא אירס את בנו חביבו.

איחלתי בהתרגשות מזל טוב, ואחר כך ביקש ממני המחונן הטרי כמעשה מחותנים, הלוואה על סך חמשת אלפים שקלים.

באותו רגע לא היה עליי סכום כזה, ובכלל, איני מסתובב עם סכומים כאלו בכיסים. מלבד זאת, לא הייתי בטוח שאני רוצה להלוות לו כסף, כך שהיה לי תירוץ מוכן. "אין עליי כסף עכשיו".

אבל תוך כדי דיבור חשבתי שזאת מצווה גדולה, וברוך ה' שיש סיבות טובות להצטרך את הכסף. החבר שלי, כך אני מקווה, אפילו לא הרגיש איך המחשבות מתחלפות לי, כי מיד אמרתי לו: "היום בערב יש לי אירוע באולם של בית הכנסת, ואז בעזרת ה' יהיה לי כסף בשבילך".

סיכמנו שהוא יבוא לאולם.

כשהוא הגיע ללוות את הכסף, הוצאתי את המעטפה עם הכסף שבעל השמחה הביא לי, ספרתי את השטרות שהיו שם, וגיליתי שחסרים מאה שקלים כדי להשלים לחמשת אלפים. הוספתי שטר של מאה מהכיס שלי, וההלוואה בוצעה בהצלחה.

עכשיו נפניתי לחשוב מה קרה כאן. איך יכול להיות שהיו חסרים מאה שקלים? הרי דיברנו על סכום עגול, והסכום העגול היה צריך להיות גדול יותר מהסכום שישב במעטפה.

חסרים לי אלף ומאה שקלים!

בהמשך האירוע, ברגע של הפוגה, שאלתי את בעל השמחה האם בטעות נשאר אצלו אלף ש"ח. הוא לא הבין את השאלה, שהרי לדבריו הוא הביא לי את הסכום הנדרש. אמנם נשאר סכום שהוא עדיין צריך לתת לי, אבל כבר סיכמנו שאת זה הוא ישלים לי במועד אחר.

היה לי אכפת מאוד על למעלה מאלף השקלים שנעלמו. לא הייתה לי שום עילה לדרוש אותם, אחרי שכבר חתמתי שקיבלתי את כל הסכום. אמנם כהרגלי לא ספרתי את הכסף כאשר קיבלתי אותו, וכך יכול להיות שאיבדתי את הכסף, לצד האפשרות שהוא הביא פחות. איך שלא יהיה - העניין אבוד.

כעבור כמה ימים שוב נכחתי באולם, באירוע אחר, והיהודי מהאירוע הראשון הגיע כדי לשלם לי את יתרת התשלום מהאירוע שלו. פתאום ידעתי מה אני צריך לעשות. אמרתי לו: "תעשה לי טובה, תעשה חשבון כמה כסף הבאת לאולם כדי לשלם לכל בעלי המלאכה, וכמה נשאר בשבילי".

תוך חצי דקה הוא נבהל ואמר, "אתה צודק. הבאתי לך אלף ומאה שקל פחות. מיד אשלם לך אותם".

ברוך ה', הכסף הגיע אליי. בזכות ההלוואה ליהודי גיליתי את הסכום החסר, ניצלתי מהפסד, ובעל השמחה ניצל מחוב.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 222.)

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

אסתר בת יהודית לזיווג הגון השנה

ישראל ששון בן שש"לה רחל לזיווג הגון
מ.נ.נ. הצלחה וסייעתא דשמיא
עם הקבלן גם בחוזה וגם בבנייה
לע"נ משה יוחנן ב"ר מנחם זאב ז"ל

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742
או בקו ההשגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי	משלוח בדואר	בעמדות נדרים פלוס
57390056	ל.ת.ד. 5475 ירושלים	ע"ש השגחה פרטית
טניף 902 חשבון		

השנה גם אתם תתפסו הזדמנות של פעם בשנה

שילוב נדיר
של נחת ואמונה
ביום המסוגל
ערב ר"ח סיוון

יעתירו שלוחי
מכון שער הבטחון

על התורמים להפצת
האמונה

בקרב אחינו בית ישראל

בטבריה -
אצל ציונו של השל"ה

בצפת -
אצל קברו
של רבינו בחיי,
בעל חובות
הלבבות

זו ההזדמנות לזכות
להבטחת הזוהר
כי מי שמחזק את הרבים
באמונה בה'
זוכה לבנים צדיקים, חיים
וקיימים.

6176*

שלוחה 4

-- או בעמדות נדרים פלוס --

העשיר מקבל כשהעני צריך

באמת השי"ת אינו נותן לעושר כדי שיסבור ויהיה בעיניו כאלו הוא נותן לו משלו, אלא, שנותן לעשיר בשעה שעני צריך לזה. אז, בזמנו ובעיתו של העני שצריך, נותן ומשפיע לעשיר, כדי שיקבל העני על ידי העשיר, לזכות גם העשיר. ובשביל שהקב"ה אינו משפיע לעשיר, רק בעת הצורך של העני, מזה מוכח שלא מדידיה קאכיל אלא מדרחמנא. וזה שאמר "ואתה נותן להם" - לעשירים. "את אכלם" - של עניים. "בעתו" - של אחר.

(שבט סופר מסכת כתובות)

היחיד משפיע על הכלל

הכי קאמר: "נותן... אכלם" - של בני אדם הרבה היושבים יחד, ויש ביניהם אחד שרגיל לאכול מאכל משובח, מזמן הקב"ה לכל אותה חבורה כפי המאכל שרגיל אותו יחיד לאכול בעת סעודתו.

(מאור עיניים (הרא"ף) מסכת כתובות)

הבוטח בה' גם אחרים נהנים מטובו

כוח הבטחון בה' כל כך חזק מאוד, שאין שום דבר נמנע ומזרז ממנו, עד שהבוטח ברור בדעתו שאינו מחויב לחיות חיי הסתפקות, אלא יכול להשיג מחייתו לפי הרגלו וטבעו, ואם הוא מסוגל בתרגול פטומה ויין ישן, גם זה ישיג בדרך הבטחון, דאחר שהוא

בוטח בה' ואוכל מרחמנא, אין להגביל בטחונו, שבאופן כזה יוכל לבטוח ובאופן אחר לא ייתכן, במקום זה אפשר לבטוח ובמקום אחר אי אפשר, כי יכולת ה' היא לאין תכלית. ואחר שעומד על דעתו ברוח חזק שוודאי יזמין לו ה' לפי הרגלו, הוא מובטח בו עוד יותר מהבטוח על כסף שבכיסו, שאינו שמור מהגנבים או משאר המפסידים. מה שאין כן על ידי בטחונו הוא שמור מכל הפגעים.

ועוד, שהבוטח אין לו לחשוש לדוחקא דציבורא, מאחר שהוא תקיף באמונתו שאוכל מדרחמנא, ובמציאות אין הציבור נותן לו כלל, וכל מה שיש לו הוא רק מתנת ה'. וכמו דחזינן שמקודם לא היה כאן תרגול פטומה ויין ישן אצל רבא, ודווקא בעת שבה באה גם כן אחותו שלא ראתה אותו זה שלוש עשרה שנה, והביאה תרגול פטומה ויין ישן. הרי דהציבור לא נתן לו כלום, אלא אדרבה, מפני ביאתו הגיע להציבור

על ידו, ויכול להיות שגם רבא אכל מן התרגול הפטומה, כי לא יאכל האורח לבדו הכול, ונמצא שלבד שלא לקח מהם אלא נתן להם, הרי בוודאי שלא נקרא מי שבוטח בה' בטחון אמיתי מטיל עצמו על הציבור, אלא מטיל עצמו על הבורא וירוויח הציבור על ידו.

(מסכת כתובות 10 ע"ב)

על ידו, ויכול להיות שגם רבא אכל מן התרגול הפטומה, כי לא יאכל האורח לבדו הכול, ונמצא שלבד שלא לקח מהם אלא נתן להם, הרי בוודאי שלא נקרא מי שבוטח בה' בטחון אמיתי מטיל עצמו על הציבור, אלא מטיל עצמו על הבורא וירוויח הציבור על ידו.

(מדרגת האדם שער הבטחון פרק ב')

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות ניתנת למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דינא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורי המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א המפתח לשופע

במלאכה, ולעיתים בדרך אחרת. אך, העיקרון הראשון והיסודי הוא להיות בטוח לחלוטין שהקב"ה ישלח את השפע, ורק כך הוא יגיע. וכך מובא בספר 'באר מים חיים' (פרשת בהר): "כאשר האדם אינו מסיר את בטחונו מה', ויודע ומאמין באמונת אמת שבוודאי הקב"ה יזמין לו את כל צרכיו, כי לא יעזוב ה' חסדו מעם בריותיו, והוא הנותן לחם לכל בשר בדרכים נפלאות הפלא ופלא, כי הוא סיבת כל הסיבות, המסבב בפלאי פלאים את כל הדברים שבעולם באופן שיזמן להם כל דבר המצטרך לכל בשר לפי ערכו, רק שעומד וממתין ומצפה לראות באיזה עניין ובאיזה סיבה יפליא הקב"ה עימו פלאות להזמין לו הצטרכותו - אז בוודאי אין הקב"ה מונע מאיתו מלברכו, גם למעלה מן הטבע, רק שמסתירו לפעמים בטבע וסיבות העולם, מפני טעמים הכמוסים עימדו יתברך". מי ייתן ותמיד נזכה להתחזק בבטחון איתן בהשי"ת, ונזכה לראות אך טוב ושפע כל ימינו, אמן.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

כל אדם בא לעולם ופרנסתו בידו. בורא עולם הכין לו את כל צרכיו, והכול מוכן ומזומן בעבורו. אם כן, עלינו לתהות: היכן נצטרך השפע? מדוע רוב הטוב הזה אינו מגיע אליי? התשובה לכך פשוטה עד מאוד: ככל שגיביר בטחון בה', כך יגדל השפע הזורם אליך. לעומת זאת, כאשר הבטחון בה' מתערער, נסגרים שערי הפרנסה. כך מובא בספר 'נועם אלימלך' (פרשת בהר): "כשברא את העולם, השפיע מטובו צינורות המושכים שפע לצרכי בני האדם. וטבעו של השפע שלא יחדל לעולם, אלא אם האדם נופל ממדרגתו ואין בו בטחון בבורא ברוך הוא, המשגיח באמת, הזן ומפרנס בריות בלי הפסק. או אז, במחשבתו הבלתי טהורה, פוגם האדם חלילה בעולמות העליונים". הבטחון צריך להיות מוחלט, ללא שמץ של חשש או פקפוק. יש לבטוח בוודאות שכל צרכי יסופקו לי. אמנם, דרכי ההשפעה נסתרות מאיתנו: לעיתים יגיע השפע דרך השתדלות

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית וספרדית
לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com

תכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפיל ולשמוע קריאת התורה.